

ด้วยรักบันดาล...

นิทานสีขาว

เล่าเรื่องโดย

ดร.อาจอง ชุ่มสาย ณ อยุธยา

สุพัตรา แซ่ลิ้ม เรียบเรียง

จากหนังสือชุด
"ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว" เล่ม 1-4

ชื่อหนังสือ
ผู้เล่าเรื่อง
ผู้เรียบเรียง

ด้วยรักบันดล...นิทานสี่ขาว ฉบับรวมนิทานสร้างสุข
ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา
สุพัตรา แซ่ลิม

ราคา 169 บาท

ISBN 978-616-7115-52-8

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ.2556 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิซซิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

บรรณาธิการที่ปรึกษา

กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร

सानุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ

อิศวเรศ ตโมณฑ

รวบรวมเนื้อหา

ทักษิณี ทองสม

พิสูจน์อักษร

จิระพรรณ คณาสวัสดิ์

ภาพปก / ภาพประกอบ

จิตติมา เสงวีนิจ

รูปเล่ม

กิงกรุณา ไพบูลย์

จากใจสำนักพิมพ์

ตลอดระยะเวลากว่า 20 ปี ที่ **ดร.อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา** ได้ผันตัวเองจากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงระดับโลก มาสู่การเป็นผู้ก่อตั้ง “โรงเรียนสัตยาไส” ด้วยเจตนาธรรมที่จะมุ่งสร้างเด็กและเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่ยึดมั่นด้วยคุณธรรม ท่านมีความเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า...“นิทาน” เป็นสื่อกลางที่สามารถปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้กับพวกเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ท่านถูกปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก ดังที่ท่านมักจะบอกกับทุกคนเสมอว่า...“ตอนเด็กๆ คุณพ่อมักจะเล่านิทานให้ผมฟังเป็นประจำ และผมก็ซึมซับคำสอนดีๆ จากนิทานเหล่านั้นมาโดยตลอด”

นับจากอดีตจนถึงปัจจุบัน เด็กนักเรียนทุกระดับชั้นของโรงเรียนสัตยาไส จึงได้มีโอกาสดังกล่าวจาก ดร.อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา ในทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียนอยู่เสมอ และนอกจากนี้แล้ว เมื่อใดที่ท่านได้รับเชิญให้ไปบรรยายตามหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ท่านก็มักจะสอดแทรกนิทานเข้าไปในการบรรยายอยู่เสมอ ซึ่งเป็นเครื่องการันตีได้ว่า “นิทาน” ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เฉพาะสำหรับเด็กและเยาวชนเพียงเท่านั้น

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์จึงมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสรวบรวม “นิทานสีขาว” ที่เล่าโดย ดร.อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา จำนวน 96 เรื่อง นำมาจัดพิมพ์เผยแพร่เป็น **ชุดหนังสือ “ด้วยรักบันดาล...นิทาน**

สีขาว” เล่ม 1-4 ซึ่งเป็นชุดหนังสือที่ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่านทุกเพศทุกวัย นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2548 จวบจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ในปี พ.ศ.2552 ที่ผ่านมา ทางสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้ร่วมมือกับบริษัท ซีพีออลล์ จำกัด (มหาชน) จัดสรรนิทานจำนวน 12 เรื่อง จากทั้ง 4 เล่ม มาจัดพิมพ์เป็นหนังสือ **“ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว” ฉบับรวมนิทานคัดสรร** เพื่อจำหน่ายในราคาพิเศษ ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านอย่างล้นหลาม

สำหรับหนังสือ **“ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว” ฉบับรวมนิทานสร้างสุข** เล่มนี้ เป็นหนังสือที่สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้ร่วมมือกับบริษัท ซีพีออลล์ จำกัด (มหาชน) เป็นโครงการที่ 2 ในการจัดสรรนิทานที่เต็มเปี่ยมด้วยอรรถรสและแง่คิดคุณธรรม อีก 16 เรื่อง จากทั้ง 4 เล่ม นำมาจัดพิมพ์เพื่อจำหน่ายในราคาพิเศษ โดยในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้จัดทำ **CD “เสียงเล่านิทาน” โดย ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา** จำนวน 8 เรื่อง แถมมาพร้อมกับหนังสือเล่มนี้ เพื่อมอบเป็นของขวัญแก่ผู้อ่านทุกท่านด้วย

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มเล็กฉบับพกพาเล่มนี้จะมอบคุณค่าอันยิ่งใหญ่ให้แก่ครอบครัวทุกครอบครัว ตลอดจนถึงคนไทยของเรา...ตราบนานเท่านาน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

สารบัญ

ขนุนผู้ต่ำต้อย	9
น้ำกับทิลี	17
คุณค่าของกล้วยหอม	23
เจ้าของโรงสี บุตรชาย และลาชั้นดี	29
แอนโดรเคลสผู้ช่วยด้วยใจเมตตา	35
ความสุขของนานา	43
ผู้ได้รับพร	51
หวัชโมยผู้ไม่เคยทำความดี	65
รามอนกับเลขศูนย์	73
ซาลาเปาในกล่องวิเศษ	85
หนังสือของลุงดอนโจ	93
ของขวัญแต่พระราชชา	103
รอยแผลเป็น	109
ภูเขาดินปืน	117
ของเล่นของคุณตา	125
พระเจ้ากำลังถ่ายรูปรเราอยู่	133

SAMPLE

SAM

ขุนผู้ต่ำต้อย

หมู่บ้านทองดี เป็นหมู่บ้านที่มีเศรษฐีทองคำเป็นผู้ปกครอง แม้เศรษฐีทองคำจะเป็นคนร่ำรวยแต่ก็ไม่เคยเอาเปรียบชาวบ้าน กลับใช้คุณธรรมและเงินทองของตนทำนุบำรุงหมู่บ้าน และดูแลความเป็นอยู่ของชาวบ้านให้อยู่ดีกินดีเสมอ ชาวบ้านจึงเคารพรักใคร่เศรษฐีทองคำมาก

เศรษฐีทองคำมีลูกสาวแสนสวยคนหนึ่ง ชื่อว่า ดอกแก้ว ดอกแก้วเป็นที่หมายปองของชายหนุ่มฐานะดีทั้งในและนอกหมู่บ้านหลายคน แต่ตัวเธอนั้นยังไม่สมควรใจรักใคร่กับชายใด ซึ่งเศรษฐีทองคำก็เห็นด้วยที่ลูกสาวไม่รีบร้อนออกเรือน เพราะหมายมั่นว่าเมื่อถึงเวลาสมควรแล้ว จะยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตน รวมถึงตำแหน่งหัวหน้าหมู่บ้านแห่งนี้ให้ตกเป็นของลูกเขยในอนาคตด้วย ดังนั้นเศรษฐีทองคำจึงอยากใช้เวลาเลือกเฟ้นผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการเป็นทั้งหัวหน้าหมู่บ้าน และผู้ที่จะมาดูแลทรัพย์สินของตนเองให้เกิดประโยชน์แก่หมู่บ้านได้ในเวลาเดียวกัน

ดังนั้นในวันหนึ่ง เศรษฐีทองคำจึงให้คนไปข่าวประกาศทั่วหมู่บ้าน และเลยไปถึงหมู่บ้านใกล้เคียงว่า

“มีข่าวล่ำมาบอกจ้า! มีข่าวล่ำมาบอก! อีกสามวันเมื่อฟ้าสว่าง ท่านเศรษฐีทองคำจะทำการเลือกคู่ให้แก่คุณหนูดอกแก้วบุตรสาวคนสวยของท่าน ขอให้บุรุษทุกท่านทั้งคนมีและคนยาก แต่ยังโสดสนิท ที่สนใจเข้ารับ

การเลือกคู่ครั้งนี้ไปสมัครกันถ้วนหน้า หากบุรุษคนใดผ่านการคัดเลือก และได้แต่งงานกับคุณหนูดอกแก้ว เขาผู้นั้นจะได้รับทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจากท่านเศรษฐีและได้รับตำแหน่งหัวหน้าหมู่บ้านแห่งนี้ต่อจากท่านด้วยจ้า”

เมื่อมีประกาศนี้ออกมา พวกผู้ชายที่รู้ข่าวต่างพากันตื่นตื่นดีใจ รวมทั้งขุน หนุ่มน้อยคนยากที่อาศัยอยู่ตรงกระท่อบปลายนาด้วย

ขุนหนุ่มเคยพบหน้าแม่ดอกแก้วคนสวยอยู่ครั้งหนึ่งและเกิดหลงรัก บักใจมานับแต่บัดนั้น แต่ขุนเป็นคนเฉิ่มมั่ว เขาคิดว่าตนเองไม่คู่ควรกับลูกสาวของท่านเศรษฐี จึงไม่เคยพยายามสานต่อความสัมพันธ์กับนางอย่างไรก็ตาม เมื่อท่านเศรษฐีมีประกาศออกมาเช่นนี้ ขุนก็คิดว่าเขาน่าจะไปลองสมัครดูสักหน่อย หากมีบุญวาสนาต้องกันก็คงได้ครองคู่ แต่หากต้องผิดหวังเขาก็ไม่เสียใจ และขอยินดีกับหญิงที่เขาแอบรักด้วย

ถึงวันเลือกคู่ ขุนรีบไปที่บ้านของเศรษฐีทองคำแต่เช้า เมื่อไปถึงก็ปรากฏว่าที่นั่นเต็มไปด้วยบุรุษมากหน้าหลายตา และทุกคนดูเหมือนจะเป็นบุรุษจากครอบครัวผู้มีฐานะดี มีชาติตระกูล ในขณะที่บางคนก็ดูทรงภูมิท่าทางมีการศึกษาสูง

ขุนเห็นแล้วก็รู้สึกใจแป้ว ดูเหมือนในที่นี่จะมีเขาเพียงผู้เดียวที่ดูต่ำต้อย ไร้สกุลรุนชาติ และไม่มีการศึกษาที่สูงส่งอะไร

‘ช่างไม่เฉิ่มมั่วเอาเสียเลยขุนเอ๋ย ดูลี มีแต่บุรุษระดับสูงที่คู่ควรกับแม่ดอกแก้วอย่างแท้จริง แก่น่าจะรู้ตัวตั้งแต่แรกแล้ว ใครเขาจะมาเลือกคนอย่างแกให้ลูกสาวของเขา โห่เอ๊ย...คนไม่เฉิ่มมั่ว’ ขุนพรัวว่า

ตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อสมัครเข้ามาแล้วก็ต้องอยู่ให้เสร็จสิ้นการคัดเลือก

เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว เศรษฐีทองคำก็ออกมาป่าวประกาศว่า

“ทุกๆ ท่านโปรดฟังทางนี้...เรา...เศรษฐีทองคำ แห่งหมู่บ้านทองดี ได้แจ้งความประสงค์ถึงการรับสมัครผู้ที่ จะเข้ามาเป็นบุตรเขยของเราไป แล้วว่า ผู้ที่ได้รับการคัดเลือก นอกจากจะได้บุตรสาวแสนสวยของเราไปครอง ยังได้ทรัพย์สินสมบัติและต้องดำรงตำแหน่งผู้ปกครองของหมู่บ้านแห่งนี้ด้วย ซึ่งอย่างหลังนี้ถือว่าสำคัญที่สุด เพราะเมื่อไม่มีเราแล้ว หัวหน้าหมู่บ้านคนต่อไปจะต้องเข้าถึงชาวบ้านและดูแลพวกเขาได้ดีไม่แพ้เรา ดังนั้นทุกท่านจงบอกถึงความสามารถของท่านให้เราได้รู้ว่า หากท่านเข้ามาเป็นหัวหน้าหมู่บ้านแล้ว ท่านมีดีอันใดในตัวเอง ที่จะนำมาใช้ดูแลหมู่บ้านนี้ต่อจากข้า ขอจงบอกมาให้ข้ารู้”

ชายอ้วนลูกเศรษฐีหมู่บ้านใกล้เคียง ก้าวออกมาก่อนใครเพื่อน พร้อมกับกล่าวว่า

“ข้ามีเงินทองมากมาย ข้าจะใช้เงินทองของข้าแจกจ่ายชาวบ้านให้อยู่ดีกินดี”

อัศวินผู้กล้า กล่าวต่อเป็นลำดับต่อมาว่า

“ข้าจะปกป้องหมู่บ้านแห่งนี้ด้วยคมดาบในมือของข้า แม้มีผู้ร้ายหน้าไหนเข้ามาก่อความสงบ ข้าก็จะใช้ดาบของข้าขับมันให้หนี”

นายวิศวกรมือหนึ่ง กล่าวว่า

“ข้าจะจัดสร้างหมู่บ้านแห่งนี้ให้เป็นหมู่บ้านที่สวยงามที่สุด และ
พร้อมไปด้วยความสะดวกสบายต่างๆ นานา”

นายแพทย์หนุ่มที่ได้รับการขนานนามว่า ‘หมอเทวดา’ กล่าวว่า

“ข้าจะใช้ความรู้ทางการแพทย์ของข้า รักษาผู้คนที่เจ็บป่วยในเมือง
ให้มีสุขภาพแข็งแรงไร้โรคภัย”

ผู้สมัครต่างกล่าวอ้างถึงคุณสมบัติพิเศษในตัวเองให้เศรษฐีทองคำ
พิจารณาทีละคนๆ จนกระทั่งมาถึงชนวนในลำดับสุดท้าย

“เรียนท่านเศรษฐี” ชนุนกล่าวอย่างนอบน้อม “ข้าน้อยชนุน เป็น
เพียงคนต่ำต้อย ไร้เงินทอง ไร้อำนาจ และขาดการศึกษา ข้าน้อยไม่มี
สิ่งใดโดดเด่นพอที่จะนำมากล่าวอ้างแก่ท่านได้ แต่ข้าน้อยกลับยืนยันว่า
ตัวข้าน้อยนั้นยึดมั่นความดีเป็นที่ตั้ง และข้าน้อยจะใช้ความดีอันเป็น
สิ่งเดียวที่ติดตัวข้าน้อยอยู่ตลอดเวลา มาดูแลความทุกข์ร้อนของชาวบ้าน
ด้วยความเมตตาขอรับ”

เมื่อได้ฟังสิ่งที่ชนุนพูด หลายคนในที่นั้นต่างพากันหัวเราะเยาะ
บางคนแก้มงกุดล้อเลียนให้ชนุนได้ยินว่า “ชนุนคนต่ำต้อย...ไม่รู้จักคำว่า
เจียมตัวบ้างเลยหรือ”

ในตอนนั้นเอง มีคนรับใช้คนหนึ่งวิ่งลนลานมาบอกแก่เศรษฐี
ทองคำว่า

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วขอรับนายท่าน ตอนเช้าชาวบ้านในหมู่บ้านของ
เรากำลังเดือดร้อนกันถ้วนหน้า เพราะท่อระบายน้ำเสียอุดตัน ทำให้ระบบ

ระบายน้ำซัดซอ้ง ส่งกลิ่นเน่าเหม็นไปทั่วหมู่บ้านแล้วขอรับ”

เมื่อได้ฟังเหตุร้ายคุกเจ็นนั้น เคารขฐีของคำจิ้งขออาสาสมัครจาก บรุชในเกลุ่มที่มาสสมัครเป็นลูกเขยให้ล้งไปเในท่ระบายน้ำ เพื่อเอาล้ง อุดตันออก แต่เในท่ระบายน้ำนั้นเสนจะเหม็นเน่าเหลือกำล้ง จึงไม่มีเใคร กล้าเสนเองตงลงไปทำงานซึ่นนี้ ต่างคนต่างบ่ยเบียงและอ้างว่างาน ต่ำต้อยเซ่นนี้ไม่ใช่ล้งที่ตงถนัด

ขนุคนต่ำต้อยรอดูท่าที่ของบรุชผู้ล้งล้งเหล่านี้อยู่พักหนึ่ง เมื่อ เเห็นว่ามีเใครอาสา ตงเองจิ้งยกมือซึ่นแล้วบอกแก่เคารขฐีของคำว่าจะ เป็นผู้ล้งไปเในท่ระบายน้ำเอง

“แต่เในนั้นเหม็นมากนะ เจ้าหนุ่ม” เคารขฐีของคำกล่าวหยังเซียงขนุ

“ไม่เป็นไรหอกขอรับ เพราะซ่าน้อยนั้นเป็นลูกชานาคคนยาก เมื่อ เกิดมาก็กินอยู่กับกองดินและกองซี้วอยู่แล้ว งานแค่นี้ไม่ได้ทำให้ซ่าน้อย รุ้ลึกรังเกียจแต่อย่างใด ซ่าน้อยเป็นคนที่ต่ำต้อย จึงไม่มีล้งใดเในโลกนี้ที่จะ ทำให้ซ่าน้อยคิดว่ ตงเองนั้นอยู่ล้งล้งเสียจหนยจับล้งนั้นไม่ได้”

ว่าแล้ว ขนุก็ล้งไปเในท่ระบายน้ำแล้วเริ่มค่นหาล้งอุดตันที่ทำให้ น้ำเในท่ไม่ไหล การกระทำของขนุครั้งนี้อยู่เในดุลยพินิจของเคารขฐี ของคำโดยตลอด และแม่แต่ตอกแก้ว ลูกสาวคนสวยของเคารขฐีเอง เมื่อ รุ้เรื่องจากสาวใช้ก็รุ้ลึกรังเซิมในตัขนุย้งนัถ หลังจกานั้นก็ลอมมองขนุ อยู่ตงรหน้าต่างตลอดเวลา

ขนุใช้เวลาไม่นานก็สามารถนำล้งอุดตันออกจากท่ระบายน้ำได้

และทันทีที่เขาขึ้นมาจากท่อระบายน้ำ ดอกแก้วก็นำพวงมาลัยมาคล้องคอให้อย่างเชื่องชาน

“อะ...อะไรกันนี่ แม่ดอกแก้ว” ขนุนตกลีใจจนพูดตืดๆ ซัดๆ “นางคงคล้องมาลัยผิดคนแล้วละ เพราะข้าไม่ใช่คนที่ท่านเศรษฐีเลือกหรอก”

“ถ้าท่านคือขนุนคนต่ำต้อย ก็เห็นที่ว่างถูกคนแล้ว เพราะท่านพ่อและแม่แต่ตัวข้าเองก็เห็นว่าท่านสมควรถูกเลือกมากกว่าใครๆ” ดอกแก้วบอกขนุน

“ใช่แล้ว” เศรษฐีทองคำพูดขึ้นบ้าง “แม่เจ้าจะเป็นขนุนคนต่ำต้อย แต่การกระทำของเจ้าได้พิสูจน์ให้ข้าเห็นแล้วว่า แท้จริงเจ้านั้นสูงส่งยิ่งกว่าคนร่ำรวย นักรบ หรือแม่แต่ผู้มีการศึกษาแต่ไม่สามารถช่วยหมู่บ้านนี้ได้ ยามมีภัยเดือดร้อน แท้จริงแล้ว ข้ารู้สึกสรรเสริญในความต่ำต้อยของเจ้าด้วยซ้ำไป เพราะความต่ำต้อยนี้เองทำให้เจ้าไม่เกี่ยงงานหนักดังคนที่คิดว่าตนเองสูงส่ง ทำให้ชาวบ้านรอดพ้นจากความลำบาก ดังนั้น เจ้าจึงเหมาะที่จะเป็นลูกเขยข้า และเป็นผู้นำหมู่บ้านแห่งนี้ สืบต่อไป”

สิ้นเสียงประกาศของเศรษฐีทองคำ ชาวบ้านทุกคนก็พากันโห่ร้องแสดงความยินดีต้อนรับที่หัวหน้าหมู่บ้านคนใหม่ เพราะซึ่งน้ำใจขนุนคนต่ำต้อย ผู้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่รังเกียจงานต้อยต่ำ จนช่วยให้ชาวบ้านรอดพ้นความเดือดร้อนในครั้งนี้ได้

เธอทั้งหลาย...

แม้เธอจักเป็นคนต่ำต้อยในสายตาของใครๆ แต่จงอย่าทำตัวเองให้ต้อยต่ำตามความคิดของเขา เพราะแม้เธอจะเป็นคนต่ำต้อย แต่เธอมีใช้คนไร้คุณค่า ซึ่งคุณค่าในตัวเธอนั้น จะปรากฏชัดเมื่อเธอกระทำในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตน จากนั้นคนอื่นๆ ก็จะประจักษ์ชัดเองว่า แท้จริงแล้วเธอคือคนที่น่าสรรเสริญ มีใช้คนต่ำต้อยอย่างที่เขาเข้าใจ ในตอนแรก

หรือแม้แต่เธอทั้งหลายที่ถูกยกย่องว่าเป็นผู้สูงส่ง ก็จงอย่ารังเกียจงานที่ต่ำต้อย ถ้างานนั้นจะสร้างประโยชน์ให้แก่คนหมู่มาก จงคิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ แล้วเธอจะเป็นคนที่สูงส่งได้อย่างแท้จริง

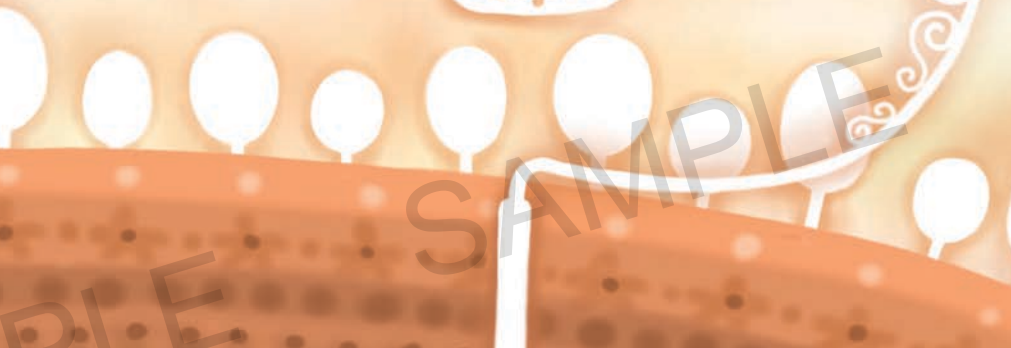
SAM

SAMPLE

Jeep
lucheng.com

LE

PLE

SAMPLE

น้ำกับทิลี

นานมาแล้วมีชายคนหนึ่งชื่อว่า ทิลี เขาเป็นคนที่สิ้นนิสัยอวดดีถือดีไม่ต่างจากชื่อ เพราะเมื่อได้ลองเชื่อมั่นในสิ่งใดแล้ว ทิลีคนนี้ก็ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งนั้นไม่เปลี่ยน และจะไม่ยอมรပ်ฟังข้อคิดเห็นที่ผิดไปจากความเชื่อเดิมโดยเด็ดขาด แม้ว่านี่จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นคนเอาจริงเอาจังและเคร่งครัดกับชีวิต แต่บางครั้งเขาก็ดี้อริ้นมากเกินไปจนขาดเหตุผล และทำให้สูญเสียสิ่งดีๆ ในชีวิตไปมากมาย โดยที่เขาเองก็ไม่เคยรู้มาก่อน

เนื่องจากทิลีไม่ใช่คนร่ำรวย ดังนั้นเขาจึงต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาใช้จ่าย จนกระทั่งมีฐานะขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว ทิลีจึงคิดที่จะหยุดพักตัวเองจากการงาน แล้วเดินทางไปเรื่อยๆ เพื่อเที่ยวชมโลกกว้าง

เมื่อตัดสินใจได้ดังนั้น ทิลีจึงจัดการฝากบ้านไว้กับญาติพี่น้อง แล้วเก็บสัมภาระออกเดินทางทันที

ทิลีเดินทางไปยังที่ต่างๆ ชมนั่นแลนี่ และพูดคุยกับผู้คนที่อยู่ในที่เหล่านั้นมากมาย การท่องเที่ยวโลกกว้างของทิลีน่าจะทำให้เขามีความรู้ดีๆ หรือเกิดทัศนคติใหม่ๆ ขึ้นมาบ้าง แต่เมื่อไรก็ตามที่มีคนกล่าวคำซึ่งผิดไปจากความรู้หรือความเชื่อมั่นเดิมของเขา ทิลีก็จะรีบกล่าวแก่คนคนนั้นทันทีว่า “นั่นไม่ถูกเลยนะ ที่จริงแล้วมันต้องเป็นดังที่ข้ารู้มาต่างหาก”

สิ่งนี้เองทำให้การเดินทางไปทั่วโลกของเขา แทบจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดขึ้นในชีวิตของเขาเลย

จนกระทั่งวันหนึ่งที่ทิล्लीได้พลัดหลงเข้าไปในดินแดนแห่งทะเลทรายอันแสนแห้งแล้ง และไร้ผู้คนสัญจร เขาหลงทางอยู่ในดินแดนแห่งนั้นสามวันสามคืน จนกระทั่งอาหารและน้ำดื่มร่อยหรอและหมดลงในที่สุด ทิล्लीจึงเดินต่อไปไม่ไหว เขาล้มลงนอนบนผืนทรายอย่างคนสิ้นเรี่ยวแรง

แต่ทิล्लीยังไม่อยากตายตอนนี้ ดังนั้นแม้ร่างกายจะอ่อนระโหยโรยแรงขนาดไหน แต่เขาก็รวบรวมพลังใจของตนเผื่อกล่าวคำภาวนาขอความเมตตาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือเขาด้วย

“ข้าแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดเมตตาข้า ผู้ซึ่งไม่เคยเบียดเบียนใคร ขอทรงประทานน้ำมาให้ข้าได้รักษาชีวิตของตนเองไว้ แม้เพียงหนึ่งหยดก็ยิ่งดี”

แล้วในตอนนั้นเอง ทิล्लीก็เห็นชายแปลกหน้าชาวเยอรมันคนหนึ่งเดินตรงมาหาเขา ทิล्लीดีใจสุดจะกล่าว แล้วรีบพูดขึ้นทันทีว่า

“โอ...ท่านผู้เป็นความหวังของข้า โปรดแบ่งน้ำของท่านให้ข้าดื่มด้วยเถิด”

ชายคนนั้นยื่นถุงหนังสีน้ำตาลในมือของเขาให้แก่ทิล्ली แล้วกล่าวว่า
“นี่คือ วาสซาร์ จงดื่มเสียสิ”

แต่ทิล्लीไม่ยอมได้วาสซาร์ เขาอยากได้น้ำ ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธที่จะรับถุงหนังสีน้ำตาลจากชายแปลกหน้าคนนั้น ชายคนนั้นจึงเดินจากไป

ทิล्लीภวานาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง คราวนี้มีชายชาวจีนคนหนึ่งเดิน
ถือถุงหนังสือแดงเข้ามายื่นให้แก่ทิล्ली

“นี่คือ น้ำ ไซหรือไม่ว่” ทิล्लीถามชายชาวจีน

“นี่คือ ซือจู้ย จงดื่มเสียสิ” ชายชาวจีนตอบ

ทิล्लीรู้สึกไม่พอใจ ตอนนีแ้เขากระหายน้ำมากเหลือเกินแล้ว แต่ทำไม
ชายผู้นี้จึงนำซือจู้ย มามอบให้แ้เขาเล่า ทิล्लीจึงปฏิเสธถุงหนังสือแดงของ
ชายชาวจีน ชายชาวจีนจึงเดินจากไป

ทิล्लीเริ่มภวานาถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีก และครั้งนี้มีหญิงชาวอินเดีย
คนหนึ่งมาปรากฏกายตรงหน้าของเขาในแทบจะทันที

“เธอผู้มีใจเมตตา ขอให้นำ้เข้าดื่มหน่อยเถิด” ทิล्लीพิมพ์าคำอ้อนวอน
ออกจากริมฝีปากที่แห้งผาก

“นี่คือ ปานี จงดื่มเสียสิ” หญิงชาวอินเดียกล่าวพร้อมกับยื่นถุงหนังสือ
สีขาวให้แก่ทิล्ली แต่่นนั้นทำให้ทิล्लीโกรธมาก เขารบรวมเรียวแรงทั้งหมดที่มี
ยกแขนปิดถุงหนังสือสีขาวให้พ้นหน้า แล้วพูดอย่างโกรธเคืองว่า

“ข้าไมแ่เอาของของเจ้า ข้าจะตายเพราะขาดน้ำอยู่แล้ว ข้าต้องการ
น้ำเท่านั้น!”

หญิงอินเดียเมื่อได้ฟังดังนั้นก็เดินจากไปอีกคน ทิล्लीเฝ้าอ้อนวอน
ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีใครทำอะไรมายื่นให้เขาอีกแล้ว

จิตของทิล्लीกำลังหลุดลอยออกจากร่างที่ใกล้แตกดับ แล้วใน
ตอนนั้นเองเสียงเสียงหนึ่งก็ดังแว่วๆ ให้ได้ยินว่า

“ทิวคนถือดีเอ๋ย เราช่วยเจ้าแล้ว แต่เจ้ากลับไม่เคยให้โอกาส
ตนเองเลย หากเจ้าเปิดใจให้กว้าง และยอมรับในข้อดีของสิ่งที่ไม่คุ้นเคย
เสียบ้าง เจ้าก็คงรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในถุงหนึ่งทั้งสามนั้น ต่างก็เป็นน้ำดื่มบริสุทธิ์
ทั้งสิ้น”

เมื่อสิ้นเสียงแว่นั้น ทิวคนถือดีก็สิ้นลมหายใจทันที

เ ช อ ทั ง ห ล า ย . . .

เรื่องราวของทีจูนั้น สอนให้เราเปิดตาตนเองให้กว้าง แล้วมอง
สิ่งต่างๆ รอบตัวด้วยสายตาและหัวใจที่ไร้อคติ หากเธอปิดกั้นหัวใจ
และสายตาของเธอไว้ เธอก็อาจพลาดสิ่งดีๆ ในชีวิตไปอย่างน่าเสียดาย ซึ่ง
บางครั้งสิ่งดีๆ เหล่านั้นก็อาจจะไม่หวนกลับมาหาเธออีกแล้ว

หรืออีกนัยหนึ่ง นิทานเรื่องนี้กำลังบอกเธอทุกคนซึ่งนับถือศาสนา
ต่างกัน แต่กำลังยืนอยู่บนโลกใบเดียวกัน จงอย่าลืมนะ ศาสนาทุกศาสนานั้น
ถือกำเนิดขึ้นด้วยความปรารถนาที่จะให้มีคนดีๆ อยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก
แม้คำสอนบางประการจะแตกต่างกัน แม้เสียงสวดมนต์จะเป็นคนละเสียง และ
ธรรมเนียมปฏิบัติก็ไม่ีอะไรที่เหมือนกันเลย แต่เธอทุกคนล้วนได้รับการ
ปลูกฝังให้เติบโตเป็นคนดีเหมือนกัน

ดังนั้นขอให้เธอเปิดใจตัวเองให้กว้าง และเคารพในคำสอนของ
ศาสนาอื่นๆ แม้เธอจะไม่ได้เป็นศาสนิกชนของศาสนานั้น เธออาจจะนำ
คำสอนของเขามาประยุกต์ใช้กับตัวเองบ้าง ถ้าพบว่ามันเข้ากันได้ดีกับการ
ดำเนินชีวิตของเธอ ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน หากเธอจะนำคำสอนเหล่านั้น
มาปฏิบัติ ในเมื่อทุกศาสนาล้วนหมายมั่นที่จะพิชิตยอดเขาเดียวกัน นั่นคือ
“ยอดเขาแห่งความดี ความรัก และความเมตตา”

คุณค่าของกล้วยหอม

ณ บ้านน้อยในป่าใหญ่หลังหนึ่ง มีพ่อกับลูกชายวัยเก้าขวบที่เป็นไม้เฝ้าอาศัยอยู่ด้วยกัน พ่อคนนี้เป็นคนที่เคร่งครัดในศาสนามาก ทุกๆ เช้าและก่อนนอน ผู้เป็นพ่อจะนั่งอยู่หน้าพระพุทธรูปขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพร่ำสวดมนต์ด้วยเสียงอันดังเป็นเวลานาน ด้วยความที่เคร่งครัดในศาสนา ผู้เป็นพ่อจึงอยากให้ลูกชายมีการปฏิบัติเช่นเดียวกับตน แต่เนื่องจากลูกชายของเขาเป็นไม้ ไม่สามารถออกเสียงสวดมนต์ได้ เขาจึงจำเป็นต้องปล่อยเลยตามเลย และรู้สึกไม่สมหวังตั้งใจในตัวลูกชายอยู่ลึกๆ ด้วยเกรงว่าเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ลูกชายจะเป็นคนไม่ยึดมั่นในศาสนา จนประพடுத்தตนเป็นคนไม่ดีและสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น

วันหนึ่ง หลังจากสวดมนต์ตอนเช้าเสร็จแล้ว ผู้เป็นพ่อได้เรียกลูกชายให้เข้ามาหาในห้องพระ แล้วยื่นเงินจำนวนหนึ่งให้ พร้อมกับบอกว่า “นี่ลูกเอ๋ย เจ้าจงนำเงินนี้ไปเลือกซื้อกล้วยหอมที่งามที่สุดมาให้พ่อสักหวีหนึ่งนะ พ่อจะนำมาทำพิธีบูชาพระพุทธรูปเจ้าเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตเรา...จำไว้นะลูก ต้องเลือกเอาหวีที่ดีที่สุดเท่านั้น และเจ้าต้องกลับมาให้ทันก่อนเวลาพระอาทิตย์อยู่ตรงหัวด้วยล่ะ” ผู้เป็นพ่อกำชับ ซึ่งลูกชายก็พยักหน้ารับคำเป็นอย่างดี แล้วออกจากบ้านไป

เวลาผ่านไปกระทั่งบ่ายคล้อยแล้ว ลูกชายก็ยังไม่กลับมา ผู้เป็น

พ่อรู้สึกโมโหลูกชายเป็นอย่างมากที่กล้าขัดคำสั่ง เกล่ไถลไม่ยอมกลับบ้าน จนทำให้เขาไม่ได้ทำพิธีบูชาพระพุทธรูปเจ้าที่ตั้งใจไว้ เขาเดินไปหยิบไม้เรียวและยื่นจังก้ารอลูกอยู่ตรงประตูบ้าน

หลังจากนั้นไม่นานลูกชายก็กลับมาถึงบ้านและทันทีที่ได้เห็นหน้าลูก ผู้เป็นพ่อก็ตะคอกถามว่า

“มัวไปเที่ยวเล่นที่ไหนจึงเพิ่งกลับมาเอาปานนี้ ฐู่ใหม่...เพราะเจ้ามาช้าพ่อจึงต้องพลาดพิธีบูชาพระพุทธรูปเจ้าในวันนี้ไป”

และเมื่อมองไม่เห็นกล้วยหอมในมือผู้เป็นลูก เขาก็รู้สึกโมโหมากขึ้นอีก

“ที่พ่อให้เงินเจ้าไปซื้อกล้วยหอม เจ้าก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นระอะ อย่างนั้นก็จงเอาเงินของพ่อคืนมาเสียเดี๋ยวนี้”

แต่ลูกชายไม่มีเงินคืนให้แก่พ่อของเขา เขาส่ายหน้าและทำไม่ทำมือเพื่อจะสื่อสารอะไรบางอย่าง ฝ่ายพ่อนั้น แต่ได้รู้ว่าลูกไม่ได้ซื้อกล้วยหอม และไม่มีเงินกลับมาคืนก็โกรธจนขาดสติ ด้วยคิดว่าลูกคงเอาเงินไปซื้อขนมจนหมดสิ้น เขาจึงเงื้อไม้เรียวและกระหน่ำฟาดไปที่น่องของลูกอย่างแรง เด็กชายได้รับความเจ็บปวดมาก แต่เขาพูดไม่ได้ จึงได้แต่ส่งเสียงร้องคราง ขอความเห็นใจจากผู้เป็นพ่อ ซึ่งขณะนั้นไม่มีแก่ใจรับฟังเสียงแว่วอนใด ๆ จากลูกชายทั้งสิ้น

“เพราะเจ้าไม่สวดมนต์ เจ้าจึงกลายเป็นคนเลว ลูกไม่รักดีเช่นเจ้า ฐู่ไม่มีเสียเลยจะดีกว่า” ผู้เป็นพ่อว่า พร้อมกับลงไม้เรียวบนน่องของบุตรชายต่อไปอย่างไม่ยั้ง

ขณะนั้นเองมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ชายผู้เป็นพ่อจึงหยุดเขียนดี
ลูกชาย แล้วเปิดประตูออกไปดู พบหญิงแปลกหน้าคนหนึ่งยืนอยู่ แขน
ข้างหนึ่งของนางอุ้มเด็กหญิงตัวน้อยเอาไว้ ส่วนแขนอีกข้างก็คล้องตะกร้า
ใบใหญ่ที่มีผ้าคลุมปิดของที่อยู่ภายใน

“นางมาเยือนบ้านข้าด้วยเหตุอันใดหรือ” ชายผู้เป็นพ่อถามอย่าง
แปลกใจ เพราะเขาไม่เคยรู้จักหญิงคนนี้และลูกสาวของเธอมาก่อน

“ข้าและลูกสาวนำของกำนัลมามอบให้แก่ครอบครัวท่าน” หญิงผู้นี้
กล่าวตอบอย่างมีไมตรี

“อย่างนั้นคงจะผิดบ้านแล้ว เพราะข้าไม่เคยรู้จักนางหรือลูกของ
นางมาก่อน” ชายผู้เป็นพ่อปฏิเสธ

“หากท่านเป็นบิดาของบุตรชายใ้ผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา ก็
เห็นจะไม่ผิดหรอก” นางตอบพร้อมกับแย้มรอยยิ้ม

ชายผู้เป็นพ่อรู้สึกพิศวงมากที่หญิงนางนี้รู้จักลูกชายของเขา เขาจึง
สอบถามเรื่องราวทั้งหมดจากนางซึ่งได้เล่าสิ่งที่เกิดแก่ตนเองในวันนี้ให้ฟังว่า

“ข้าเป็นหญิงมาจากต่างเมือง เมื่อสามข้าตาย เมืองนั้นก็ไร้ที่พึ่ง ข้า
จึงต้องอุ้มลูกเดินทางรอนแรมเพื่อมาตามหาญาติที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ แต่
กว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ต้องใช้เวลานานมาก เงินที่ติดตัวมาก็ร่อยหรอทำให้
ข้าและลูกไม่มีอะไรกินมาสามวันแล้ว

“ขณะที่เรายังตามหาญาติไม่เจอและไม่มีเงินซื้อข้าวกิน ก็เผชิญ
เห็นลูกชายของท่านเดินถือกล้วยหอมหวีงามผ่านมาพอดี ลูกสาวของข้า
ทนความหิวไม่ไหว จึงวิ่งไปหาลูกชายท่านเพื่อจะขอกล้วยหอมกิน แต่ยัง

ไม่ทันจะวิ่งไปถึง ลูกสาวของข้าก็หมดแรงล้มลงไปเสียก่อน ข้าจึงรีบวิ่งตามลูกไป แล้วก็หมดแรงล้มลงเช่นกัน ลูกชายท่านเห็นดังนั้นก็รีบเข้ามาช่วยพวกเรา แล้วส่งกล้วยหอมให้เราสองแม่ลูกกินทั้งหวี นอกจากนั้นก็ยังหาน้ำดื่มมาให้เราด้วย หากไม่มีลูกของท่าน ชีวิตเราคงหาไม่แล้ว ต้องขอบคุณลูกชายท่านมากจริงๆ”

กล่าวจบหญิงนางนี้ก็ส่งตะกร้าจากมือนางให้แก่ชายผู้เป็นพ่อ แล้วจากไป

ชายผู้เป็นพ่อเปิดผ้าคลุมออกดูพบว่าในตะกร้านั้นเต็มไปด้วยกล้วยหอมหวีงามอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต นอกจากนั้นยังทำให้เขาฉุกคิดถึงอะไรบางอย่างที่ตนเองไม่เคยคิดมาก่อน ชายผู้เป็นพ่อรีบกลับเข้าไปในบ้านและตรงเข้าไปสวมกอดลูกชาย พร้อมทั้งพร่ำรำพันคำขอโทษต่างๆ นานา เขากล่าวแก่ลูกชายอย่างสำนึกผิดว่า

“ลูกรักของพ่อ อภัยให้พ่อที่โง่เขลาคนนี้ด้วยเถิด พ่อ นั้นคิดเสมอว่าการสวดมนต์ด้วยเสียงอันดังจะทำให้พ่อเข้าถึงแก่นแห่งพระธรรมได้ นอกจากนั้นการบูชาพระพุทธเจ้าด้วยกล้วยหอมอยู่เสมอก็จะทำให้พ่อได้รับแต่สิ่งดีๆ ในชีวิต แต่พ่อคิดฉาบฉวยเกินไป กล้วยหอมของลูกและของพ่อ นั้นต่างคุณค่ากันมาก กล้วยหอมของพ่อมีไว้เพื่อบูชาพระพุทธรูป แต่แท้จริงแล้วพ่อทำไปเพื่อตัวเองทั้งนั้น แต่กล้วยหอมของลูกนั้นมีคุณค่าถึงขนาดช่วยชีวิตผู้อื่นให้รอดพ้นจากความตายได้เลยทีเดียว และพ่อคิดว่าขณะนี้พระพุทธองค์คงกำลังให้พรในความเมตตากรุณาของลูก อยู่ก็เป็นได้”

เธอทั้งหลาย...

สิ่งใดๆ ก็ตามในโลกนี้จะมีคุณค่าอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น เธออาจจะให้ความสำคัญกับบางสิ่งบางอย่างอย่างมากมาย เพราะคิดว่าสิ่งนั้นช่างมีคุณค่ามากนัก แต่ถ้าเธอยังไม่ได้ใช้มันให้เกิดประโยชน์จริงๆ หรือไม่เคยรู้วิธีที่จะใช้มันให้เกิดประโยชน์ใดๆ เลย สิ่งนั้นก็ยังไม่ใช่อะไรที่มีคุณค่าสักหรอก

Jeep
tosheng.com

เจ้าของโรงสี บุตรชาย และลาขัณฑ์

นานมาแล้ว ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีเจ้าของโรงสีผู้เป็นพ่อ อาศัยอยู่กับบุตรชายวัยแปดขวบในที่ดินผืนเล็กๆ ของตน สองคนพ่อลูกอยู่กันอย่างพอมือพอกิน แต่ก็ถือว่ามีความสุขดีมาก

วันหนึ่ง เจ้าของโรงสีผู้เป็นพ่อเกิดความคิดว่า ตนเองน่าจะขยายขนาดของโรงสีให้ใหญ่โตขึ้นอีกสักหน่อย จึงบอกแก่บุตรชายว่า

“พรุ่งนี้ลูกต้องตื่นแต่เช้านะ พ่อจะนำลาของเราไปขายในเมืองสักหนึ่งตัว เพื่อนำเงินมาลงทุนขยายโรงสี ใครๆ ก็พูดว่าลาของเรานั้นมีแรงดี เพราะฉะนั้นพ่อคิดว่า เราน่าจะขายลาได้ราคาดีมากทีเดียวละ”

เช้าวันต่อมา สองพ่อลูกจึงต้อนลาเดินทางเข้าเมืองแต่เช้าตรู่ เขากับบุตรชายช่วยกันต้อนลาอย่างทะนุถนอม ด้วยกลัวว่า หากลาบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยระหว่างเดินทาง อาจทำให้เสียราคาได้

เมื่อเดินมาได้ไม่กี่ไกลนัก ก็ปรากฏหญิงสาวที่เพิ่งกลับจากในเมืองกลุ่มหนึ่งเดินสวนมาพอดี หญิงสาวคนหนึ่งในกลุ่มนั้นเห็นพ่อกับบุตรชายช่วยกันต้อนลาให้เดินไป ก็หัวเราะขึ้น พร้อมพูดกับเพื่อนๆ ของหล่อนว่า

“ดูนั่นซี พวกเธอเคยเห็นใครที่โง่ขนาดนั้นไหม พวกเขาช่วยกันต้อนลา ในขณะที่ตัวเองต้องเดินไปเอง ทั้งๆ ที่พ่อจะขี่มันได้แท้ๆ”

เจ้าของโรงสีเมื่อได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น ก็รู้สึกอับอาย จึงหันไปบอกบุตรชายว่า

“ลูกเอ๋ย ขึ้นมาขี่ลาเถาะ เดียวจะมีคนว่าเราโง่อีก”

เจ้าของโรงสีช่วยอุ้มบุตรชายขึ้นนั่งบนหลังลา จากนั้นเขาก็เดินเคียงไปข้างๆ ด้วยความรู้สึกที่สบายใจขึ้น

เดินมาได้สักครู่เจ้าของโรงสีก็สวนทางกับสุภาพบุรุษสูงอายุกลุ่มหนึ่ง เมื่อเห็นเจ้าของโรงสีเดินเคียงกับลา โดยมีบุตรชายนั่งอยู่บนลาเช่นนั้น พวกสุภาพบุรุษสูงอายุก็หันไปวิพากษ์วิจารณ์กันในกลุ่มว่า

“นั่นปะไร...เห็นไหมล่ะท่าน นี่แหละคือเรื่องพิสดารในเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยพูดเอาไว้ ทุกวันนี้ไม่มีใครสนใจใยดีอะไรกับคนแก่หรอก ดูเจ้าเด็กคนนั้นสิ มันช่างซี้เกียจจนน่าตำหนิัก มีอย่างไหน ตัวเองเป็นลูกแต่กลับขึ้นขี่ลาสบายใจ แล้วปล่อยให้พ่อเดินตามอย่างนั้น...ข้าพเจ้าเห็นแล้วทนไม่ได้จริงๆ” แล้วเขาก็หันไปต่อว่าบุตรชายเจ้าของโรงสีอย่างดุตัน

“ลงมาเดี๋ยวนี้ละ เจ้าเด็กถ่อย! ให้พ่อเจ้าได้พักแข้งพักขาที่เมื่อยล้าเสียบ้างสิ”

เจ้าของโรงสีได้ยินดังนั้นก็รีบบอกให้บุตรชายลงมาจากหลังลา ส่วนตนเองก็ขึ้นขี่แทนที่

เดินมาได้สักครู่ ก็พบกับกลุ่มของผู้หญิงและเด็ก คราวนี้มีเสียงหลายเสียงกล่าวประณามขึ้นมาว่า

“คนเห็นแก่ตัว! ตัวเองซี้ลาสบายใจ แล้วปล่อยให้เด็กตัวเล็กขนาดนั้นเดินไปได้อย่างไรละ แย่ที่สุดเลย”

เจ้าของโรงสีได้ฟังดังนั้นก็ให้บุตรชายขึ้นมานั่งข้างหลังตน แล้วออก

เดินทางต่อไป

เมื่อคนทั้งสองเดินทางมาจนใกล้ถึงเขตเมือง ก็มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งเดินเข้ามาขวางทางไว้ พร้อมกับถามเจ้าของโรงสีว่า

“ขอโทษที่ต้องทำให้ท่านเสียเวลา แต่ข้าพเจ้ามีเรื่องข้องใจเรื่องหนึ่งอยากกล่าวถามท่านสักหน่อย”

“เชิญท่านกล่าวมาได้เลย” เจ้าของโรงสีตอบรับอย่างมีไมตรี

“ไม่ทราบว่าคุณตัวนี้เป็นลาของท่านจริงๆ หรือ” ชายแปลกหน้าถาม “ถูกแล้ว” เจ้าของโรงสีตอบ

“จริงรี!” ชายแปลกหน้าอุทานเสียงลั่น “เป็นการยากจริงๆ ที่จะเชื่อเช่นนั้น”

“ทำไมเล่าท่าน” เจ้าของโรงสีเริ่มกังวล เห็นว่าเขาคงทำอะไรกับลาตัวนี้ผิดไปสักอย่าง

“เพราะคงไม่มีเจ้าของที่แท้จริงคนใด กล้าใช้งานลาของเขาหนักเช่นนี้หรอก” ชายแปลกหน้าบอก

“อย่างนั้นข้าพเจ้าควรทำเช่นใด จึงจะเหมือนเจ้าของลาที่แท้จริง” เจ้าของโรงสีถามอย่างกังวลใจ

“ท่านก็อย่าใช้งานมันหนักนักสิ และหากท่านเป็นเจ้าของลาจริง ท่านและบุตรชายของท่านก็ควรช่วยกันแบกลาตัวนี้เสีย มากกว่าที่จะให้มันต้องแบกพวกท่านอยู่อย่างนั้น” ชายแปลกหน้าแนะนำ

เจ้าของโรงสีทำหน้ายุ่งยากใจอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า

“เอาละ เพื่อให้เป็นที่พอใจของท่าน ข้าพเจ้าจะพยายาม”

ดังนั้นเจ้าของโรงสีจึงบอกให้บุตรชายไปหาเชือกมาหนึ่งชุด แล้วเอามามัดที่ขาคู่หน้าและขาคู่หลังของลา ส่วนตัวเขาก็หาท่อนไม้ในบริเวณนั้นสอดเข้าไปในช่องว่างระหว่างขาทั้งสองคู่ของลาที่ถูกมัด จากนั้น สองพ่อลูกก็ช่วยกันยกไม้ที่สอดร่างของลาขึ้นแล้วแบกลาเข้าไปขายต่อในเมือง

สภาพคนสองคน และลาหนึ่งตัวในตอนนี้นั้น เรียกได้ว่าพิลึกพิลั่นเป็นที่สุด แต่เจ้าของโรงสียังไม่รู้ตัว และคิดว่าเขาได้ทำในสิ่งที่เหมาะสมที่สุดแล้ว จนกระทั่งเมื่อต้องเดินข้ามสะพานไปนั่นเอง ตรงสะพานมีชาวบ้านสัญจรไปมามากมาย ดังนั้นเมื่อทุกคนเห็นเจ้าของโรงสีและบุตรชาย หามลาเดินอยู่ในสภาพประหลาดเช่นนั้น จึงพากันชี้ชวนให้ดูเป็นที่ขบขัน หลายคนถึงขนาดวิ่งตามไปดูและส่งเสียงหัวเราะเกี๋ยกราว

ลาเป็นสัตว์ที่ไม่ชอบเสียงอะอะอยู่แล้วโดยธรรมชาติ อีกทั้งตนเองก็กำลังตกอยู่ในสภาพลำบากทุลทุเล มันจึงออกแรงดิ้นจนเชือกขาดและพลัดตกลงไปในแม่น้ำ เจ้าของโรงสีได้แต่มองดูสายน้ำที่เชี่ยวกรากพัดพาลาของตนหายลับไปต่อหน้าต่อตา โดยที่ไม่สามารถช่วยอะไรมันได้เลย

“ถ้าเราเดินมากับลาอย่างตอนแรกไม่ต้องเชื่อคำใคร ปานนี้เราคงนำลาไปขายในเมืองได้แล้วนะจ๊ะพ่อ” บุตรชายเจ้าของโรงสีกล่าวอย่างไร้เดียงสา ซึ่งทำให้เจ้าของโรงสีรู้สึกละอายใจและสำนึกได้ เขากล่าวแก่บุตรชายว่า

“ใช่แล้วลูก เป็นเพราะพ่อไม่มีความหนักแน่นในความคิดของตนเอง เราจึงไม่ได้ขายลาอย่างที่ตั้งใจไว้อย่างนี้โรงสีของเรา ก็ขยับขยายไปมากกว่านี้ไม่ได้ ชำร่วยเรายังต้องสูญเสียลา ซึ่งเป็นสมบัติสำคัญของเราไปอีกด้วย”

เื่อ ึ่ง หลาย ...

การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นนั้น เป็นเรื่องดีแน่แท้ทีเดียว แต่การยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น กัการยอมรับทำตามความคิดเห็นของทุกคน ย่อมเป็นคนละเรื่องกัน

เมื่อเธอมุ่งมั่นว่าจะทำสิ่งใดแล้ว เธอย่อมมีจุดหมายเป็นของตนเอง และมีวิธีที่จะไปให้ถึงจุดหมายนั้นอยู่แล้วภายในใจ แต่บางครั้งเธอก็จำเป็นต้องเปิดใจรับฟังคำติติง หรือข้อแนะนำของคนที่มีประสบการณ์มากกว่า มาใคร่ครวญดูบางอย่างมีเหตุมีผล ประสบการณ์ของเขอาจช่วยเกื้อหนุนความคิดของเธอ และทำให้งานชิ้นนั้นสำเร็จเร็วขึ้น หรือประสบการณ์ของเขอาจจะไม่มีประโยชน์อะไรกับงานของเธอเลยก็ได้...ทั้งสองประการนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ดังนั้น ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม เธอจะต้องมีวิจารณญาณในการรับฟังให้มาก ก่อนจะนำมาปรับใช้กับตนเอง

จำไว้เถิดว่า การทำอะไรก็ตามเพื่อให้ออกมาเป็นที่พอใจแก่คนทุกคนนั้น ไม่มีทางเป็นไปได้ และสิ่งสิ่งนั้นก็มักจะไม่ใช่ประสบความสำเร็จหรือดียิ่งไปกว่านั้น ก็อาจทำให้เธอต้องสูญเสียสิ่งสำคัญที่สุดไปอย่างน่าเศร้าอีกด้วย